ΑΡΙΘ. 365 — Α. ΔΕΥΤΕΡΑ, (27)8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1862. ΕΤΟΣ Ζ'.

Συνδρομη ἐτησία ἐν Αὐστρίᾳ φιορ. 16· ἐν Ἑλλάδι, Ἰονίοις Νήσοις, Τουρκίᾳ, Αἰγύπτῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, 40 φράγκα· ἐν ταῖς Παραδουνῷ. Ἡγεμονίαις 50 σβάνσκα. —Τιμὴ καταχωρίσεων, σολίδια αὐστρ. 30 δὲ ἕκαστον στίχον ἐκ 40 στοιχείων.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται. Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἡμέρας μὴ ἀπηλλαγμέναι τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους εἶσὶν ἀπαράδεκτοι.

Ἅπασαι αἱ νέαι ἢ ἀνανεούμεναι συνδρομαὶ ὀφείλουν νὰ λήγωσι τὴν 30 Ἰουνίου ἢ 31 δεκεμβρίου (ἔ. ν.)

Κατευθυντέον, εἰς Βιέννην μὲν, A la Redaction du journal grec "Ἡμέρα", (Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Ἐπιστατοῦσι δὲ καὶ ἀλλαχόσε, οἱ ΚΚ. Δ. Στουδίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαὴλ Δημητρίου ἐν Βουκουρεστίῳ· Δ. Δημόπουλος ἐν Ἰασίῳ· Κ. Θεόλογος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Ἰ. Πάραιαης ἐν Καΐρῳ· Ἰ. Α. Παραμυθιώτης ἐν Κερκύρᾳ· Φ. Σαρίκας ἐν Σμύρνῃ· Χ. Ν. Φιλαδελφεὺς, ἐν Ἀθήναις· Ν. Νικολαΐδης ἐν Σύρῳ· Α. Σ. Ἀγαπητὸς ἐν Πάτραις· Κ. Δαρζηλοβίτης ἐν Θεσσαλονίκῃ· Π. Μιχαηλίδης ἐν Ἰβραΐλᾳ· Γ. Δημόπουλος ἐν Γαλαζίῳ· Κ. Μεγαλῆς ἐν Ἀδριανουπόλει· Ἰω. Φωκᾶς ἐν Καβαλλαρίᾳ· Μ. Σκουρτέης ἐν Μιτυλήνῃ· Α. Σάκας ἐν Κυδωνίαις· Δ. Ἀγγελίδης ἐν Φιλιππουπόλει· Μ. Σκρινὴς ἐν Βρυσσῷ· Κ. Ν. Σαμωνίδης ἐν Κραϊόβᾳ· Χριστόφ. Μιχαὴλ ἐν Καλαφατίᾳ· Κ. Α. Φύλλης ἐν Βοϊνῇ· Α. Λαζῆς ἐν Κύπρῳ· Michele Leeb alla Tipografia del Lloyd ἐν Τεργέστῃ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ ἐν Βιέννῃ ἐπιστασία τῆς Ἡμέρας ἀνατίθεται εἰς τὸν Κ. Κωνστ. Α. Φύλλην, φαρμακοποιόν.

Ἀπὸ τῆς 1ης σεπτεμβρίου (ν. ἔ.) ἄρχεται νέα σειρὰ συνδρομῶν εἰς τὴν «Ἡμέραν» διὰ τέσσαρας μῆνας, ἤτοι μέχρι τῆς 31 δεκεμβρίου, πρὸς φιορίνια 5½ διὰ τὴν Αὐστρίαν, φράγκα 14 διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν, ἰδίως δὲ διὰ τὰς Ἡγεμονίας σβάνσκα 18. Εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καταγραφησομένους νέους συνδρομητὰς καλησόνται αἱ προεκδοθεῖσαι ἐπιφυλλίδες τῶν Ἀθλίων, ἐλεύθεραι παντὸς ἄλλου ἐξόδου.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Γενικὴ ἀνησυχία περὶ τῆς μελλούσης τύχης τοῦ Γαριβάλδη. Ἡ κυβέρνησις ἐπιμένει νὰ τὸν δικάσῃ. Οὐδεμία μεταβολὴ ὡς πρὸς τὸ ῥωμαϊκὸν ζήτημα. -- Διαπραγματεύσεις μεταξὺ Πύλης καὶ Μαυροβουνίου. Διαμάχαι τῶν δύο φατριῶν ἐν Κετίγνῃ. -- Κατὰ τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ εὐρωπαϊκὸν συνέδριον ἐπέρανε τὰς ἐργασίας του. -- Τελευ: εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (26)7 σεπτεμβρίου.

Ὁ Γαριβάλδης αἰχμάλωτος καὶ περυλακισμένος δὲν συγκινεῖ ὀλιγώτερον τὸν κόσμον, ἢ ὅτε ἐξέδιδε τὰς φλογερὰς προκηρύξεις του ἐκ τῆς γῆς τῶν ἡρωϊστείων καὶ μετέβαινε θριαμβευτικῶς ἀπὸ τῆς Κατάνης εἰς τὴν Καλαβρίαν. Τότε ἠγωνίζετο νὰ μαντεύσῃ τὸ κοινὸν ὁποία τύχη ἐπιφυλάττεται εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ μεγαλουργοῦ πατριώτου· σήμερον ὁποία τύχη ἐπιφυλάττεται εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἄνδρα μετὰ τὴν ἀποτυχίαν. Ἔχθροί καὶ σίλοι, πάντες εὔχονται νὰ ἴδωσιν αὐτὸν ταχέως ἀπολυόμενον, καὶ μόνον οἱ φυλάττοντες εἰσέτι ἴχνη τινὰ μνησικακίας προτείνουσι νὰ περμθῇ ἐξόριστος πρὸς τιμωρίαν πέραν τοῦ ὠκεανοῦ. Ἀλλ' ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις, κωφὴ εἰς τὰς παραινέσεις ταύτας, ἀπεράσισε, φαίνεται, νὰ προσενεχθῇ πρὸς τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν Δύο Σικελιῶν ὡς πρὸς συνήθη ἔνοχον, καὶ νὰ παραπέμψῃ αὐτὸν εἰς δίκην· ἀλλὰ διατηρεῖ ἄκραν μέχρι τοῦδε μυστικότητα περὶ τούτου, περιμένουσα πρότερον πιθανῶς νὰ κατατευνασθῇ ὁ καθ' ἅπαπαν τὴν χερσόνησον διεγερθεὶς σφοδρὸς σάλος. Ὡς ἐκ τούτου αἱ γνῶμαί εἰσι δίχα διηρημέναι, τῶν μὲν διϊσχυριζομένων ὅτι ἡ Γερουσία θὰ ἀναλάβῃ τὸ ἐπίπονον καὶ βαρὺ ἔργον νὰ δικάσῃ γιλιάδας ὅλας ἀνδρῶν ἐπὶ στάσει κατηγορουμένων, τῶν δὲ, ὅτι θὰ συστηθῇ ἐπὶ τούτῳ ἔκτακτον στρατιωτικὸν συμβούλιον. Ἡ Ἐθνικὴ Μοναρχία, λέγουσα ὅτι ἡ πλειονοψηφία τῶν ὑπουργῶν ἐκλινεν ὑπὲρ τῆς δευτέρας ταύτης γνώμης δίδει εἰς αὐτὴν μεγάλην πιθανότητα.

Αὐτὸς ὁ Γαριβάλδης λέγεται ὅτι ἐπιμόνως ζητεῖ νὰ δικασθῇ, γινώσκων ἀναμφιβόλως ὅτι ἐκ τῆς δίκης, αὐτὸς μὲν οὐδὲν, τὰ πάντα δὲ δύνανται ν' ἀπολέσωσιν οἱ ἀντίπαλοί του. Δὲν ἦτο μᾶλλον σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον καὶ τὸ διεθνὲς δίκαιον, ὅτε ἐξεδίωκε τοῦ θρόνου τοὺς Βουρβόνους, καὶ ὅμως τότε ἡ κυβέρνησις εὐγνωμόνως ἀπεδέξατο τὸν καρπὸν τῆς παρανομίας. Καταδιώκουσα αὐτὸν σήμερον τόσον ἀπηνῶς, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἄλλο ἐπιχείρημα, ἢ ὅτι ἡ σχεδιασθεῖσα ἐκστρατεία ἀπέτυχε. Ἐὰν τοὐλάχιστον πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ὑπερμέτρου ταύτης σκληρότητος, ἠδύνατο ὁ Κ. Ῥατάτσης νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Ἰταλοὺς ὡρισμένην τινὰ ἐλπίδα περὶ τῆς προσεχοῦς ἐκπληρώσεως τῶν ἐθνικῶν εὐχῶν! Ἀλλ' ὁ Ναπολέων σιγᾷ σιγὴν τάφου, καὶ πολλὰ εἶσι τὰ ἀποδεικνύοντα ὅτι οὔτε σκέψις κἂν γίνεται ἐπὶ τοῦ παρόντος πρὸς ἀμοιβὴν βασιλέως ῥυσκινδυνεύσαντος τὸ στέμμα του χάριν τοῦ συμμάχου του. Λέγεται ὅτι εἰς ἐν τῶν τελευταίων ὑπουργικῶν συμβουλίων, ἐς ὃ ἔλαβε μέρος καὶ εἷς τῶν διακεκριμένων καρβιναλίων, συνεζητήθη θερμὸς τὸ ῥωμαϊκὸν ζήτημα, καὶ ὅτι μέλιστα ὁ Κ. Θουβενὲλ καθυπέβαλε καὶ σχέδιον διακοινώσεως, γνωστοποιούσης πρὸς τὸν Πάπαν τὴν ἄρσιν τῆς κατοχῆς· ἀλλὰ καὶ οἱ παραδεχόμενοι τὴν φήμην ταύτην ὡς ἀληθῆ, διϊσχυρίζονται ὅτι ἡ γνώμη ἡ ὑπερισχύσασα μέχρι τέλους εἶναι ἡ διατήρησις τῶν πραγμάτων ὡς ἔρχουν. Ἔχομεν δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τηλεγράφημα ἐκ Παρισίων, διαβεβαιοῦν ὅτι ὁ Ναπολέων ἔγραψε πρὸς τὸν Βίκτορα Ἐμμανουὴλ, λέγων ὅτι δὲν δύναται νὰ ἄρῃ τὴν κατοχὴν, ἐφ' ὅσον δὲν συνδιαλλαγῇ οὗτος μετὰ τοῦ Πάπα, καὶ ὅτι σήμερον, διατελῶν ὑπὸ ἀφορισμὸν, ὄχι μόνον ἐὰν δύναται νὰ προστα[illegible] τὸν Ἅγιον Πατέρα, ἀλλ' οὔτε νὰ εἰσέλθῃ εἰς Ῥώμην. Ἀλλὰ τοιαῦτα σοφίσματα μᾶς φαίνονται μᾶλλον ἄξια τοῦ γραφείου τοῦ τηλεγράφου ἢ μεγαλουργοῦ Αὐτοκράτορος.

Φαίνεται ὅτι ἐπῆλθε στιγμαία ἀνακωχὴ εἰς τὴν γιγάντειον πάλην, ἥτις μαστίζει ἐπὶ τοσοῦτον ἤδη χρόνον τὴν γῆν τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων τοῦ Μαυροβουνίου. Ἀναπαύονται οἱ κεκμηκότες βραχίονες καὶ ἀκονίζονται τὰ στομωθέντα ξίφη. Ἀκριβῶς δὲν γνώσκομεν ποῦ κατασκηνοῦσιν οἱ δύο πολέμιοι στρατοί. Ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος δὲν κατεῖδεν εἰσέτι τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν πρωτεύουσάν του εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ νὰ ζητήσῃ ἄσυλον εἰς ξένην γῆν, ὡς διεδωκαν οἱ ἐπιλανθανόμενοι ἐν τῇ ὑπερ τῆς Τουρκίας ζήλῳ των τοῦ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὀφειλομένου σεβασμοῦ.

Ἐκ τῆς προσκαίρου ταύτης ἀνακωχῆς ἐνδεχόμενον νὰ προκύψῃ διαρκὴς εἰρήνη. Ἀλλὰ τοσάκις μέχρι τοῦδε ἐξῆπατήθημεν κατὰ τοῦτο, ὥστε δεχόμεθα μετ' ἐπιφυλάξεως πάντα τὰ ἀδόμενα. Ὅτι ὑπάρχει φατρία ἰσχυρὰ ἐν Κετίγνῃ ἤτις, βλέπουσα ὅτι ἐξέλιπε πλέον ὁλοσχερῶς πᾶσα τοῦ τόπου ἰκμὰς, ἐπιθυμεῖ νὰ σώσῃ τὴν ἐθνικὴν παρακαταθήκην καταπνίγουσα τὰς ὁμὰς τῆς πατριωτικῆς φιλοτιμίας, τοῦτο φαίνεται ἀναμφισβήτητον· ἀλλὰ πολλοὶ τε οἱ μάχιμοι ἄνδρες, καὶ πρῶτος ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν καὶ πατὴρ τοῦ ἡγεμόνος, Μίρκος, προτιμῶσι νὰ πέσωσι μᾶλλον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἢ νὰ δεχθῶσιν ὅρους εἰρήνης ἀναξιοπρεπεῖς. Τῶν ὅρων τούτων περιληψιν μᾶς δίδει τηλεγράφημα ἐκ Ῥαγουζῆς, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 24/5. Ὁ Ὀμὲρ πασσᾶς ἀπαιτεῖ ν' ἀναγνωρισθῇ παρὰ τοῦ ἡγεμόνος ἡ κυριαρχία τῆς Πύλης, νὰ ἐξοστρακισθῇ ὁ Μίρκος, καὶ νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὰ τουρκικὰ στρατεύματα νὰ εἰσέρχωνται καὶ ἐξέρχωνται ἀκωλύτως εἰς τὰ φρούρια, καὶ ἰδίως τὸ Νιξὶκ καὶ τὴν Σπούζην. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἀπειλεῖ ὅτι θὰ διατάξῃ παραχρῆμα τὴν κατὰ Κετίγνης ἔφοδον. Ἐπὶ τῶν προτάσεων τούτων γίνονται συχναὶ συνδιασκέψεις ἐν Κετίγνῃ, καὶ ζητεῖται ἡ συμβουλὴ παντὸς φρονίμου πολίτου. Τὸ τηλεγράφημα μάλιστα, οὗ ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν, ἀναφέρει ὅτι καὶ ὁ ῥῶσσος πρόξενος λαμβάνει πολὺ μέρος εἰς τὰς πολιτικὰς ταύτας συζητήσεις. Ἀλλ' ὁ ἡγεμὼν μέχρι τοῦδε φαίνεται διστάζων νὰ ἀναλάβῃ οὗτω σοβαρὰν εὐθύνην, καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ μὲν τὸν τόπον δεινοῦ ἔξωτερικοῦ κινδύνου, ἀλλὰ νὰ προκαλέσῃ ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ σκάνδαλον δυνάμενον ἴσως νὰ ἀπολήξῃ καὶ εἰς ἐμφύλιον πόλεμον. Πολλαὶ κατεβλήθησαν προσπάθειαι, ὅπως ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τοῦ Μίρκου ἡ ἐπίσημος ἀρχὴ, ἡ δίδουσα μεγάλην βαρύτητα εἰς τὴν ψῆφον αὐτοῦ, καὶ διάφοροι ἐφημερίδες, καὶ ὀνομαστὶ ἡ Πατρὶς, ἐδημοσίευσαν ὅτι ἀντ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἀχυστράτηγος τοῦ στρατοῦ ὁ πενθερὸς τοῦ ἡγεμόνος, Βουκοτιὰ, αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ ἐπὶ τρεῖς μῆνας ὑπερασπισθεὶς τὰ στενὰ τῆς Δούγας κατὰ τῶν Τούρκων. Ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἀξιόπιστον ἐπιστολὴν, διαλαμβάνουσαν ὅτι ὁ νικητὴς τοῦ Γραχόβου ἐξέδωκε διαταγὴν πρὸς τοὺς στρατιώτας του, προτρέπων αὐτοὺς εἰς αὐτὸν μόνον νὰ ὑπακούσωσι, καὶ νὰ μὴ πιστεύωσιν ὅτι ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς του δύναται νὰ συνομολογηθῇ ἡ εἰρήνη.

Μεταξὺ τῆς Πατρίδος, ἥτις ἀπό τινος ἀνέλαβε θαῤῥαλέως τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἰταλικῆς ἑνότητος, καὶ τῆς Συνταγματικῆς ἀφ' ἑνὸς, καὶ τῆς ἐφημερίδος τοῦ Κ. Λαγερωννιέρου ἀφ' ἑτέρου, ἐξήφθη ἀπό τινος πάλη δεινὴ, ἥτις ἐσφοδρύνθη ἔτι μᾶλλον μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ Γαριβάλδη. Ὁ ἐπίσημος διερμηνεὺς τῶν ἐνδομύχων σκέψεων τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος, ὅστις

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

Μὴ τις πειραθῇ νὰ μετατυπώσῃ τὴν μετάφρασιν ἡμῶν, διότι θὰ εὑρεθῇ μεταμελημένος. Πρῶτον θὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὸν νόμον ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος ἡμῶν, καὶ δεύτερον, οὐδὲς μᾶλλον ἡμῶν ἔχει τὸ μέσον νὰ ἐκδώσῃ ἐν καιρῷ βέλτιστ τοὺς Ἀθλίους εἰς βιβλίον εὐθηνότερον, ἐπιμελέστερον τυπωμένον καὶ ἐπιδεξιωμένον, ὡς δύναται εὐκόλως νὰ συμπεράνῃ τὸ δημόσιον.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ'. — ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΓΙΑΣΤΟΥΡΑ.

Ἔλαβεν ἔπειτα πάλιν ὁ εἰσαγγελεὺς τὸν λόγον, καὶ ὑπῆρξε σφοδρὸς καὶ ἐνταῦτῷ ἄνθρωπος, ὡς εἶναι συνήθως οἱ εἰσαγγελεῖς. Ἐπῄνεσε τὴν ὑπεράσπισιν διὰ τὴν εἰλικρίνειαν αὐτῆς, καὶ ἐπωφελήθη ταύτην τὴν εἰλικρίνειαν. Μετεχειρίσθη πᾶσαν παρχωρησιν τοῦ συνηγόρου ὡς ὅπλον κατὰ τοῦ κατηγορουμένου. Ὁ συνήγορος ἐφάνη παραδεχόμενος ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτον ὁ Γιάννης Ἀγιάννης. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔλαβεν αὐτὸ ὡς ἐπιχείρημα. Λοιπὸν οὗτος ἦτον ὁ Γιάννης Ἀγιάννης. Τοῦτο ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ ἀναντιῤῥήτον. Μετὰ πολλὰς δὲ παρεκβάσεις εὑρεῖς καὶ ἀντονομασίας ἐντέγνους, ἐκερχυνοβόλησε κατὰ τοῦ Γιαστούρα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη, ἐκτρώματος, εἶπε, τὸ ὁποῖον ἐξερεύχθη ὁ ᾅδης, κτλ. Καὶ εἷς τοιοῦτος λοιπὸν ἄνθρωπος, κτλ. κτλ. κτλ. ἀλίτης, ἀνέστιος, κτλ. κτλ. ἐθὰς τῆς κακουργίας καὶ οὐδέλως σωφρονισθεὶς ἐκ τῆς ἐν τῷ κατέργῳ διατριβῆς, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐγκλήματος τὸ ὁποῖον ἔπραξεν ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐκείνου παιδίου τῆς Σαβοΐας, κτλ. κτλ. εἰς ἄνθρωπος τοιοῦτος, φωρόμενος ἐπὶ κλοπῇ ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς δρόμου δημοσίου, εἰς ὀλίγων τινῶν ῥυμμάτων ἀποστασιν ἀπὸ τοῦ τοίχου τὸν ὁποῖον ἀνέβη, καὶ κρατῶν ἀκόμη ἀνοιχτὴν τὴν τσαντὶν τὸ κλεπτμαῖον, ἀρνεῖται τὸ πρόδηλον κακούργημα, ἀρνεῖται τὴν κλοπὴν, ἀρνεῖται τὴν ἀναβασίν του εἰς τὸν τοῖχον, ἀρνεῖται τὰ πάντα, μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματός του, μέχρι τῆς ταυτότητος αὐτοῦ! Παρακλίνοντες πλείστας ἄλλας ἀποδείξεις, ἵνα μὴ ἐπαναλάβωμεν αὐτὰς, τέσσαρες μάρτυρες τὸν ἀναγνωρίζουσι· Ἰαβέρης, ὁ ἀκέραιος ἀστυνομικὸς ἐπιτηρητὴς Ἰαβέρης, καὶ τρεῖς τῶν πολιτῶν συνεταίρων του ἐν τῷ ἀνεῖδει, οἱ λεγόμενοι Πρεβεταῖς, Ψηθομάνας, Βρωμοσπιτάκης. Καὶ αὐτὸς τί ἀντιτάττει εἰς τὰς ὁμοφώνους καταθέσεις ταύτας; Ἀρνεῖται. Ὁποῖα πώρωσις καρδίας! Οἱ κύριοι Ἔνορκοι θὰ πράξωσι δικαίως καταδικάζοντες, κτλ., κτλ.

Ἐνῷ ἔλαβε ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ κατηγορούμενος ἤκουε μὲ κεχηνὼς στόμα, ὡς κατεχόμενος ὑπὸ ἀπορίας μετεχούσης καὶ θαυμαστοῦ τινος. Ἐξεπλήττετο ἴσως πῶς ἠδύνατο ἄνθρωπος νὰ ὁμιλῇ τοιουτοτρόπως. Ἴσως ἄλλον ἐπ' ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, « Τί θαυμάνον ἔχει μέσα του αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; » Ἐκ διαλειμμάτων, κατὰ τὰς ῥηχβιστότερας στιγμὰς τῆς κατηγορίας, ὅταν ἡ εὐγλωττία, ἀκαθέκτος γινομένη, πλημμυρεῖ ἐξ ἐπιθέτων ἀτιμωτικῶν, καὶ κατακλύζει τὸν κατηγορουμένον ὡς κατακτής, αὐτὸς ἐκίνει βραδέως τὴν κεφαλὴν τὸν δεξιόθεν πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἀριστερόθεν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀρκούμενος εἰς τὴν σιωπὴλὴν καὶ ὀλιγδερὰν ταύτην διαμαρτύρησιν κατὰ τῆς χαλάζης ἐκείνης. Δὶς ἢ τρὶς, οἱ πλησιέστερον αὐτοῦ καθήμενοι τὸν ἤκουσαν εἰπόντα μὲ χαμηλὴν φωνὴν, — Νὰ, τώρα τί θὰ εἴπῃ, ὁποῦ δὲν ἐρωτοῦν τὸν κὺρ Βαρλούπη, νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν!

Ὁ εἰσαγγελεὺς παρέστησεν εἰς τοὺς Ἐνόρκους ὅτι τὸ βλακώδες τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἦτον φυσικὸν εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ πονηρὰ ἐπιτήδευσις, διὰ τῆς ὁποίας ἐζήτει νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν δικαιοσύνην, ἐξ οὗ καὶ ὑπῆρχεν αὐταπόδεικτος ἡ βαθυτάτη καὶ ἀνάκατος τοῦ ἀνθρώπου τούτου διαφθορά. Ἐπέρανε δὲ τὸν λόγον προσθέσας τὰς ἐπιφυλάξεις του διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Μιχαλάκη, καὶ ἐξαιτούμενος αὐτηρὰν καὶ παραδειγματικὴν ποινὴν πρὸς τὸ παρὸν θηλαδὴ τὴν διὰ βίου κάθειρξιν εἰς τὸ κάτεργον.

Ἠγέρθη ἀκολούθως ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου, ἤρχησε συγχαίρων « τὸν κύριον εἰσαγγελέα » διὰ τὴν « θαυμασίαν ἀγόρευσιν » αὐτοῦ, ἀπήντησεν ἔπειτα εἰς αὐτὴν κατὰ τὰ ἑνόντα, ἀλλ' ὁ λόγος του ἐξηυθένει, καὶ ἐῤῥαψοῤῥαψῶς ὑπεχώρουν αἱ δυνάμεις του.

Γ'.

Τὸ ἀρνητικὸν σύστημα.

Ἤγγικεν ἡ ὥρα νὰ θοθῇ πέρας εἰς τὰς συζητήσεις. Ὁ πρόεδρος εἶπεν εἰς τὸν κατηγορούμενον νὰ ἐγερθῇ, καὶ ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὸν τὴν συνήθη ἐρώτησιν. — "Ἔχεις τί νὰ προσθέσῃς πρὸς ὑπεράσπισίν σου;

"Ορθιος ὁ κατηγορούμενος, καὶ περιστρέφων εἰς τὰς χεῖρας τὸν ἐλεεινὸν σκούφόν του, ἐφάνη ὡς μὴ ἀκούσας τί τὸν εἶπεν ὁ πρόεδρος. Ὁ πρόεδρος ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ κατηγορούμενος ἤκουσε, καὶ ἐῤῥάνη ἐνοσήσας. "Εκαμε σχῆμα ἀνθρώπου ἀνανήψαντος ἐκ τοῦ ὕπνου, περιέφερε τὸ βλέμμα του, εἶδε τὸ δημόσιον, τοὺς χωροφύλακας, τὸν συνήγορόν του, τοὺς δικαστὰς, καὶ τέλος προσηλώσας τὸ βλμμα πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ. Ἐνόμιζες ὅτι ἦλθεν εἰς ἔκρηξιν. Ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἐξέφευγον αἱ λέξεις ἐκ τοῦ στόματός του, ἀπνοήστοι, λάβραι, συγκρουόμεναι καὶ συνθλώμεναι, ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐπενοχωρόντο ὅλαι ὁμοῦ, διὰ νὰ ἐξέλθωσιν ὅλαι συγχρόνως ἐκ τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων του.

— "Ἐχω, εἶπε, νὰ εἰπῶ αὐτὸ· Ἐγὼ τρυγὸς ἔκαμνα εἰς τὰ Παρίσια, τρυγὸς νὰ, εἴδες τ' ἀμάξια τὰ φορτηγά; δι' αὐτά. Καὶ ἐν θέλῃς, ἐρώτα τὸν μάστορή μου· κὺρ Βαρλούπη τὸν ἔλεγαν, νὰ σὲ εἴπῃ, ὁποῦ ἤμουν κοντὰ του κ' ἐδούλευκα. Βρεκτὰ τέχνη· εἶχαι πάντα εἰς τ' ἀνοικτά· εἰς ταῖς αὐλαῖς μέσα. Κάπου, κάπου, ἔχουν σὰν κᾶτι στέγαις, -- εἰς τοὺς καλοὺς μαστόρους αὐτὸ, -- καὶ εἶσαι ἀπὸ κάτω προφυλαγμένος ἀπὸ τὴν βροχή. Τὸν χειμῶνα ὅμως κρύο· σποῦν τὰ δόντια ἀπὸ τὴν τουρτουρά τους. Χρειαζόντεσι, νὰ καταλάβῃς, τόποι μεγάλοι, διὰ νὰ χωρῇ πρᾶγμα πολύ. Νὰ σὲ ἴδω, νὰ πολεμοῦν τὰ χέρια σου μὲ τὸ σίδερο, ὅταν εἶναι ὅλο πάγος ἡ αὐλή! Τὴν παίρνει ὁ διάκονος ἐκείνη τὴν ζωή. Σαράντα χρόνων ἕνας ἄνθρωπος καὶ καταλυέται. Ἐγὼ ἤμουν

(*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 364 Β τῆς «Ἡμέρας.»

σήμερον, κατὰ τὴν κοινὴν φήμην, ἀντὶ τοῦ 'συζύγου ὑπηρετεῖ τὴν σύζυγον, διϊσχυρίζεται ὅτι ἡ νίκη τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔγκλημα καὶ ὁ Γαριβάλδης ὡς μάρτυς, ἐὰν ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἐπιμείνῃ ζητῶν αὐτὰ ἐκεῖνα, δι' ἃ ἀπεκήρυξε τὸν ἀνάρτην στρατηγόν. Συμβουλεύει ἑπομένως τὸν Κ. Ῥαττάζην νὰ μιμηθῇ τὸν προθυπουργὸν τοῦ Δουδοβίκου Φιλίππου Περιέρον, καὶ πειθόμενος ὅτι ἡ Ῥώμη δὲν δύναται νὰ γίνῃ πρωτεύουσα τῆς Ἰταλίας, νὰ παταξῇ κατὰ κεφαλῆς τὴν ἐπανάστασιν. Τὰ ἡμιεπίσημα φύλλα, τὰ ὑπείκοντα εἰς τὰς εἰσηγήσεις ἄλλων προσώπων, ὑψηλὴν καὶ αὐτῶν κατεχόντων θέσιν παρὰ τὸν θρόνον, καταπολεμοῦσιν ὅλαις δυνάμεσι τὰς ἐπιβούλους ταύτας συμβουλάς, ὡς ἀντιφασκούσας πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε πολιτικὴν τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ δυναμένας νὰ ἐμβάλωσιν εἰς ἐπικινδύνους περιπλοκὰς τὴν νέαν αὐτοκρατορίαν. Τὸ ἑπόμενον ἄρθρον τῆς Π α τ ρ ί δ ο ς εἶναι γεγραμμένον μετὰ πολλῆς περιπαθείας καὶ ἀκαταμαχήτου λογικῆς.

Οὐδέποτε ἠδυνάμεθα νὰ προΐδωμεν ὅτι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἰταλίας ἔμελλον νὰ περιπέσωσιν εἰς τοσούτας πλάνας καὶ ἀλόγους σκέψεις, μετὰ τὴν ματαίωσιν τῶν ἐλπίδων των.

Θέλουσι διὰ παντὸς μέσου νὰ ἀφαιρέσωσι παρὰ τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως τὴν ἀξίαν τῆς κατὰ τοῦ Γαριβάλδη νίκης. Ἠτιῆθέντος τοῦ ἀρχαίου δικτάτορος, μόλις συγκατατίθενται [illegible] ἐπανάστασις αὐτὴ ἐτρώθη εἰς τὴν καρδίαν· ἀλλὰ σήμερον ἀγωνίζονται νὰ ἐλαττώσωσι τὴν σημασίαν πράγματος, ὅπερ ἄλλοτε ἤθελον ἀνακηρύξει γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ. Ἡ ἥττα τοῦ Γαριβάλδη, λέγουσιν, ὑπῆρξε τόσον εὐκολος, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀποδείξῃ οὔτε τὴν ἰσχὺν τῆς κυβερνήσεως, οὔτε ὅτι ὁλόκληρος ἡ Ἰταλία ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εὐχήν. — Διατείνεσθε, κραυγάζουσιν, ὅτι ἡ Ἰταλία ζητεῖ τὴν Ῥώμην, καὶ ὁ Γαριβάλδης μόλις συνεκέντρωσε περὶ ἑαυτὸν δισχιλίους ἐθελοντάς! Διατείνεσθε ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ἐν τῇ χερσονήσῳ ζητεῖ γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ πρωτεύουσαν, καὶ ὁ ἄνθρ, ὅστις ἐπεχείρησε νὰ τὴν κατακτήσῃ, ἔπεσεν ἐνώπιον ἑνὸς μόνου σαρδικοῦ τάγματος! Ὀλίγαι ὧραι τέλος ἤρκεσαν, ὅπως ἀφοπλισθῇ καὶ κατασταλῇ κίνημα, ὅπερ ἔλεγον βαθὺ καὶ γενικόν!

Ἰδοὺ πῶς σκέπτονται σήμερον. Χθές, ὁ φόβος τοὺς ἠνάγκαζε νὰ λέγωσιν ὅτι ἡ Ἰταλικὴ ἀνταρσία ἐφήπτετο τῆς τιμῆς μεγάλου ἔθνους, καὶ σήμερον, μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀνταρσίας ταύτης, θέλουσι νὰ καταστήσωσι πιστευτὸν ὅτι ἦτο μεμονωμένος, ἀσθενὴς καὶ εὐνίκητος! Χθὲς ἐξήτουν ὁλόκληρον στρατὸν ἐν Ῥώμῃ, καὶ στρατὸν γαλλικόν! καὶ σήμερον μετροῦσιν εἰρωνικῶς τας ὀλίγας ἑκατοντάδας τῶν στρατιωτῶν, τῶν τρεψάντων εἰς φυγὴν τοὺς ἐθελοντὰς τοῦ Γαριβάλδη!

Παράδοξοι ἀντιφάσεις! Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ καλὴ πολιτικὴ πίστις; Ποῦ ἡ δικαιοσύνη; Ἡ Ἰταλία δὲν θέλει τὴν Ῥώμην, διότι ἡ μοναρχία, παρεμβᾶσα μεταξὺ τῆς αἰωνίου πόλεως καὶ τοῦ ξίφους δημοτικοῦ στρατιώτου, συνέτριψε τὸ ξίφος τοῦτο, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου; Καὶ τότε τί κωλύει νὰ εἴπωσιν ὅτι ἡ Ἰταλία δὲν ἤθελε τὴν ἐλευθερίαν, διότι ἐνοκήθη εἰς τὴν Νοβάραν;

Τοιαῦτα συμπεράσματα ἐκ τόσων σπουδαλῶν γεγονότων, εἶναι βεβαίως ἡ ἔκφρασις πολιτικῆς ἀνησύχου καὶ ταραγμένης.

Θὰ ἐπεσημειωμεν βεβαιως νὰ ἐβλέπομεν τὴν Ἰταλίαν ἡττον ἀπαιτητικὴν, ἢ ὅσον εἶναι σήμερον, κατὰ τινων κρίσιν. Θὰ ἐπεθυμοῦμεν νὰ ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ ἄλλαχοῦ, καὶ οὐχὶ ἐν τῇ πόλει τοῦ Καπιτωλίου, τὴν συγχώνευσιν πάντων τῶν ἰταλικῶν στοιχείων, ἢ, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἐπιτηδείου συγγραφέως, νὰ δέσῃ ἄλλαχοῦ τὸν δεσμὸν τῆς ἐθνικότητος. Θὰ ἠυχόμεθα πάντα ταῦτα, διότι ἡ ἠὼς τῆς ἰταλικῆς μοναρχίας δὲν θὰ ἐκηλιδοῦτο τότε διὰ φρικώδους πάλης μεταξὺ τῶν προσφιλεστέρων συμφερόντων, καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ καθολικοῦ κόσμου.

Θὰ ἐπεθυμοῦμεν ἵνα ἡ Ἰταλία, ἀναθέτουσα εἰς τὸν χρόνον τὴν φροντίδα τοῦ νὰ στέψῃ τὸ ὑπὸ τῆς Γαλλίας ἐγκαινιασθὲν ἔργον, ἀποδεχθῇ ὡς δεσμὸν μεταξὺ πασῶν τῶν ἐπαρχιῶν της μόνην τὴν εἰς τὸ ἐνωτικὸν αὐτῆς μεγαλεῖον πίστιν. Ἴσως τοῦτο θὰ ἦτο δυνατόν. Τότε θὰ ἤρχετο ἡμέρα καθ' ἣν αἱ πύλαι τῆς Ῥώμης θὰ ἠνοίγοντο ἀφ' ἑαυτῶν, ἄνευ κρότου, ἄνευ βίας, ἄνευ ῥήξεως· καθ' ἣν ἡ ἰταλικὴ μοναρχία, χριομένη εἰς τὸ Βατικανὸν, θὰ ἀνεβιβάζετο εἰς τὸ Καπιτώλιον ὑπὸ τῆς συνδιαλλαχθείσης παπωσύνης.

Ἀλλὰ σήμερον πλεον εἶναι ἀγγά. Ἡ ἰδέα ἐβάδισεν, ἐμεγεθύνθη, εἰσέδυσεν εἰς πάσας τὰς καρδίας, πρὶν δεσμεύσῃ πᾶσας τὰς διανοίας. Ἡ Ἰταλία θὰ σταματήσῃ ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ κοινωνικῇ ἀναπτύξει αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπιτύχῃ παρὰ τῆς Γαλλίας λύσιν τινὰ, ἢ ἀνατρέπουσαν ἐσαεὶ τὰς ἐλπίδας της, ἢ πραγματοποιοῦσαν τοὺς πόθους της.

Ἡ Ἰταλία περμένει καὶ ἐλπίζει τὴν λύσιν ταύτην. Περιμένουσα αὐτὴν, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπενέργῃ βραδύτητα διὰ τῶν σπαραγμῶν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου· ἐλπίζουσα αὐτὴν, δὲν ἠθέλησε ἵνα αὕτη αποσπασθῇ διὰ τοῦ ξίφους τοῦ Γαριβάλδη, ὅταν δύναται νὰ δοθῇ ὑπὸ τῆς προστατευτικῆς χειρὸς τῆς Γαλλίας.

ΧΕΙΡ ΘΕΟΥ

ΕΝ ΤΑΙΣ ΤΥΧΑΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

(συνέχ. ὁπὸ ἀριθ. 164 — Α καὶ τέλος.)

Ἐκδίδουσα ἡ «Χριστιανικὴ Ἕνωσις» τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας ταύτης ἐν τῷ τῆς (19)31 τοῦ παρελθόντος αὐγούστου φύλλῳ αὐτῆς, προτάττει τὰ ἑπόμενα.

Σήμερον δίδομεν τὸ τέλος τῆς ἀξιολόγου ὁμιλίας τοῦ Κ. Ν. Κὶστ, ἀνδρὸς εὐσυνειδήτου καὶ ἀμερολήπτου, ἀπαντῶντος εὐδοκίμως κατὰ τάσης συκοφαντίας ἐκτοξευθείσης κατὰ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, αὐτῆς ἤτις, καὶ ἐν μέσῳ τῶν διωγμῶν, ἐτήρησε πιστότατα τὴν παρὰ τῶν ἀποστόλων διαπιστευθεῖσαν αὐτῇ παρακαταθήκην. Βεβαίως, ὁ Θεὸς διεφύλαξεν ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ τὴν ἀρχαίαν καὶ σεβασμίαν Ἐκκλησίαν ταύτην, ἵνα ὑπάρχῃ τὸ ἀληθὲς κέντρον τῆς ἑνότητος μεταξὺ τῶν διηρημένων χριστιανῶν τῆς δύσεως. Οὕτοι, ἐν τῇ συγχύσει ἔνθα σήμερον συγχύνουσιν, αἴρουσι βλέμμα ἐλπίδος πρὸς τὴν Ἀνατολὴν, τόπον προνομοιοῦχον, ὃν ὁ Θεὸς ἐξελέξατο ἀείποτε πρὸς ἐκτέλειν τὸν θαυμασίων του.

Οἱ σπουδαιότεροι τῶν ῥωμανοκαθολικῶν χριστιανῶν ἤρξαντο ἤδη νὰ ἐννοῶσιν ὅτι ὁ παπισμὸς, ὁποῖον κατέστησαν αὐτὸν οἱ μέσοι αἰῶνες, δὲν ἔχει πλέον λόγον τοῦ ὑπάρχειν· ὅτι τελευτῇ. Οἱ σφόδρα παπισταὶ αὐτοὶ μαρτυροῦσι τοῦτο, κηρύττοντες τρανῶς ὅτι τὸ π ν ε υ μ α τ ι κ ὸ ν ἐξήρτηται οὐσιωδῶς ἐκ τοῦ κ ο σ μ ι κ οῦ, ἐνῷ τὸ κοσμικὸν περιέρχεται εἰς διάλυσιν. Συνειθίσαντες νὰ ἐκλαμβάνωσιν ὡς θ ε ῖ α δ ι κ α ι ώ μ α τα τὰς ἀντεναγγελικὰς ἐπεμβάσεις αὐτῶν εἰς τὰ κοσμικὰ πράγματα, οἱ ῥωμανοκαθολικοὶ χριστιανοὶ ἐρωτῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ των ἂν ἀληθῶς ὁ Θεὸς ἱδρύσατο, ἵνα διαρκέσωσι μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, δ ι κ α ι ώ μ α τα δῆθεν, καταλυόμενα ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ τὸν ὁποῖον τὸ προσεχὲς τέλος προβλέπει ἤδη ἕκαστος. Καὶ ἠνοῦσι λοιπὸν ἀλλαχόσε Ἐκκλησίαν ἀληθῶς χριστιανικὴν, μὴ συνταυτιζομένην μεθ' ἑνὸς σκωληκοβρωτου ἱδρύματος. Ποῦ δὲ θὰ εὕρωσιν αὐτὴν, εἰμὴ εἰς τὴν Ἀνατολήν;

Οἱ διαμαρτυρόμενα, διηρημένοι καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ διχοστατοῦντες, ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐρεισθῶσιν εἰς βάθρον τι στερεὸν, εἰς ἀρχήν τινα περιφρουρουσαν τὰ δίκαια τῆς πίστεως καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Το ἐρεισμα τοῦτο, οὔτε παρ' ἑαυτοῖς εὑρίσκουσιν, οὔτε παρὰ τῷ παπισμῷ. Ποῦ εὑρήσουσιν αὐτό; Ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις ἐστὶν ὁ πιστὸς φύλαξ τῆς διδασκαλίας τῶν ἱερῶν Γραφῶν καὶ τῶν ὑγιῶν ἀποστολικῶν παραδόσεων. Ἡ φωνὴ τοῦ Κ. Κὶστ δὲν θὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ εὕρῃ ἠχὼ ἐν αὐτοῖς. Ἡ φωνὴ αὕτη ἐξέρχεται ἐκ τοῦ κόλπου τῶν πάντων ἰὰ ἐννοήσωσι τὴν βαρύτητα καὶ ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς.

Ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς σωτηρίας πρὸς τὰς δυτικὰς Ἐκκλησίας, ἂς τὰ σκάνδαλα καὶ ἡ φιλοδοξία τοῦ παπισμοῦ ἔβρῦψαν εἰς τοιαύτην οἰκτρὰν διαίρεσιν.

Ἀλλὰ καιρὸς ν' ἀρσωμεν τὸν εὐγλωττον καὶ σοφὸν λαθηγητὴν τῆς Λεΰδης νὰ εἴπῃ αὐτός.

«Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἀναλογιζόμενοι, δυνάμεθα ἄρα γε νὰ παραιτήσωμεν ἐν τῇ σκιᾷ τὴν Ἀνατολὴν αὐτὴν, τὴν περιφανῆ ἐκείνην κοιτίδα τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, καὶ εὐγενῆ ἀρχικὴν πατρίδα τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ Ἐκκλησίας; Αἰῶνας ἤδη πολλοὺς, τὰ καταθλιβόμενα αὐτῆς τέκνα, θαῤῥυνόμενα ὑπὸ τῆς συμπαθείας τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ θαυμασμοῦ τῆς Εὐρώπης ἀπάσης, ἀμύνονται σταθερῶς ὑπὲρ τῶν δικαίων των, ὑπὲρ τῆς πατρίδος των, καὶ ὑπὲρ τῆς πίστεώς των κατὰ τῆς μανίας καὶ τῆς βιαιοπραγίας τῶν βαρβάρων δεσποτῶν αὐτῶν. Ἀπέπτη ἀράγε πᾶσα ἐλπὶς τοῦ νὰ ἴδωμεν μίαν ἡμέραν τὰ δύστηνα ἐκεῖνα θύματα τῆς τυραννίδος, ἅτινα ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον πίνουσι τὸ ποτήριον τῆς θείας ὀργῆς, ἐξιλεώσαντα τέλος τὸν Ὕψιστον, ἀποσείσαντα τὸν ζυγὸν τῆς μακρᾶς δουλείας, καὶ ἀναλαβόντα θέσιν ἀξίαν μεταξὺ τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν! Α! ὁποία χαμψις θὰ περιέβαλε τὴν ὁμιλίαν ἡμῶν, ἐὰν μᾶς ἐδίδετο νὰ ἴδωμεν τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῆς ἕδρᾳ, κεκτημένην νέας δυνάμεις, αὔξουσαν καὶ προκόπτουσαν ἐν παντὶ ὅ,τι μέγα καὶ ἔνδοξον! . . . Ἀλλὰ μὴ προφητεύομεν. Εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν δὲν εἶναι δεδομένον τὸ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Ὁ Θεὸς, μόνος ὁ Θεὸς κρατεῖ ταῦτα ἐν ταῖς χεροὶν αὐτοῦ, καὶ ἀποκρύπτει αὐτὰ εἰς τοὺς ὑψηνοὺς διὰ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν! Ἀλλὰ πάλιν ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξετάζωμεν τὸ παρελθὸν καὶ τὸ ἐνεστώς· καὶ οὕτω, βλέποντες ἐκ τοῦ πλησίον τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐπιτρέπεται νὰ εἴπωμεν μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ἡ ἱερὰ θρησκεία, εἴς τε τοὺς ἀνατολικοὺς τόπους τῆς Εὐρώπης καὶ ἐν γένει εἰς τὴν ὑφήλιον, δὲν ἐξήρτηται ἐκ τῆς ἐκβάσεως ὁποιουδήποτε ἀγῶνος . . . . Τὸ ῥωσσικὸν ἔθνος βρίθει νεανικῆς ῥώμης. Ἡ πατρὶς αὐτοῦ ἐκτείνεται εἰς τὰ ἄπωτατα τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας. Τυγχάνει ἀπηλλαγμένον τῶν προλήψεων ὑπὸ τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἀείποτε τετρωμένη ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία. Δύναται καὶ θέλει νὰ διαδώσῃ τὴν χριστιανικὴν πίστιν εἰς τὰ ἄπωτατα τῆς γῆς!

Μὴ λησμονῶμεν δὲ καὶ τὰ εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα σχολεῖα τῶν ἐπιστημῶν, τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ τῆς θεολογίας, θαλλοντα καὶ προπεφυλαγμένα κατὰ τῆς τουρκικῆς ἐξουσίας. Ἐνῷ οἱ Ῥωσσοι ἐπεκτείνουσι τὰ ὅρια τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέχρι τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὰς ἑλληνικὰς νήσους, τὸ φῶς τῶν «ἐπιστημῶν αὐγάζει ὁσημέραι τὴν χριστιανικὴν πίστιν.

Ὅλα τὰ ὡραῖα ταῦτα πράγματα δὲν εἶναι ἐπινόησις τῆς διανοίας μας, δὲν εἶναι ἐλπὶς, δὲν εἶναι ὄνειρον πραγμάτων ἴσως γενησομένων μίαν ἡμέραν ἢ ἐνδεχομένων· ὄχι, ἀλλ' εἶναι ὑπαρκτὰ ἀληθῆς· οὐδὲ θα ἔκαμνεν ἡ χριστιανικὴ πίστις τόσας προόδους, ὅσας ἔκαμε κατὰ τὸν παροντα αἰῶνα, ἀν ταῦτα δὲν ὑπῆρχον ἤδη πρὸ πολλοῦ.

Ὁ Θεὸς νὰ ἐπιβλέψῃ ἔλεως ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν χριστιανῶν, ἵνα λάβωσι τέρμα τὰ δεινὰ παθήματα, τὰ δεινὰ μαρτύρια εἰς ἃ ὑπόκεινται! Εἴθε αὐτὸς ὑποστηρίξῃ καὶ κρατύνῃ τοὺς γενναίους των ἀγῶνας! Καὶ εἴθε ἴδῃ τέλος ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι ἡμέρας ἀμείνονας! . . . Ἐν μέσῳ τοιούτων καὶ τηλικούτων μακρῶν δυσφοριῶν, αὐτὴ διέσωσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν τὴν ἀρχαίαν, καὶ τὴν πίστιν τὴν ἀρχαίαν, καὶ τὸν πρὸς τὴν ἐλευθέραν ἔρωτα καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτῶν· ἀς λάβῃ λοιπὸν, τέλος, ἀς λάβῃ τὴν ἀξίαν τῶν προσπαθειῶν της ἀνταμοιβὴν, ἵνα ὅ,τι μαρτυρεῖ ἡ Ῥωσσία, ἔ,τι διακηρύττει τρανῶς ἡ Ἀσία, καὶ ὅ,τι ἡμεῖς αὐτοὶ ἐπειράθημεν ν' ἀποδείξωμεν διηγῆται αὐτὸ καὶ ἡ Ἀνατολή· ὅτι δηλαδὴ, «Ἡ χεὶρ τῆς θείας Προνοίας πάρεστιν ἐν ταῖς τύχαις τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας της!»

ΣΛΑΒΙΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ.

Ῥ α γ ο ῦ ζ α, (20)1 σεπτεμβρίου. Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, συνεκροτήθησαν ἀψιμαχίαι τινὲς, ἄνευ σπουδαίας ἐκβάσεως δι' ἀμφότερα τὰ μέρη.

Ὁ Φερίκ Ἀχμὲτ πασσᾶς κατέλαβε μεθ' 6 ἢ 7000 τακτικῶν καὶ βασιβοζούκων τὴν ἕξοδον τῆς κλεισουρείας τῆς Δούγας, ὅπου προσεβλήθη τὴν (11)23 λήξαντος ὑπὸ χιλίων ἐπαναστατῶν· ἀλλὰ μετὰ βραχεῖαν συμπλοκὴν, οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀποχωρήσαντες. Οἱ Τοῦρκοι ἀπώλεσαν περὶ τοὺς 300 ἄνδρας· οἱ δὲ Μαυροβουνιῶται περὶ τοὺς 100, νεκροὺς καὶ τραυματίας. Πρῶτον ἤδη συνέβη νὰ ῥιψοκινδυνεύσωσιν οἱ ἐπαναστάται κατὰ τόσον ἀνωτέρων δυνάμεων.

Ἡ Πίβα, τὸ Δροβνὰκ καὶ ἄλλα χωρία ἔλαβον ἐκ νέου τὰ ὅπλα κατὰ τῆς τουρκικῆς δεσποτείας, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῶν προχωροῦσι πρὸς τὸ Κολασχίν. Διατρέχει φήμη ὅτι συνεκροτήθη μεγαλη μάχη τῇ (13)25 παρὰ τὴν Ῥιέκαν. Δὲν εἶναι γνωσταὶ εἰσέτι λεπτομέρειαι, ἀλλὰ λέγεται ὅτι· ἐπολέμησαν ἐπὶ δέκα ὧρας, καὶ ὅτι οἱ Τοῦρκοι προέβησαν μέχρι τοῦ Δοβροσέλου, τὸ ὁποῖον καὶ κατέλαβον. Ὁ Δερβὶς πασσᾶς κατάκειται ἀσθενὴς ἐν τῷ στρατοπέδῳ.

Ταύτην τὴν στιγμὴν μανθάνομεν, ὅτι 300 ἐπαναστάται τοῦ Γραχοβου καὶ τῆς Βανιανῆς, ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Ν. Κοβάκεβιτς, ἐπέπεσον κατὰ τοῦ τουρκικοῦ χωρίου Κορίτας, καὶ ἤρπασαν περὶ τὰ δισχίλια ζῶα, χωρὶς ν' ἀπαντήσωσιν ἀντίστασιν.

Β ε λ ι γ ρ ά δ ι ο ν, (21)2 σεπτεμβρίου. Ἀλλεπάλληλοι μᾶς

πενῆντα τριῶν ἐμπορεῖς νὰ στοχασθῇς. Εἶναι καὶ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ, ὁποῦ ἔχουν τὴν κακία τους κ' ἐκεῖνα. Σὲ βλέπουν ὁποῦ γέρασες, καὶ κάθε στιγμὴ, «Ἀ! γέρο» μὲ συγχώρεσι· «ἂ, κ' ἐγέρασε τὸ μουλάρι μας! ὀγλίγωρα θὰ μᾶς τινάξῃ τὰ πέταλα!» Μερακάματο, ἐβγαζα, δὲν ἐβγαζα, τριάντα σολιτιά. Ἔβλεπαν καὶ οἱ μαστόροι τὴν ἡλικιά μου, ἐκαταλαβες; καὶ ἤθελαν νὰ κερδήσουν καὶ ἀπ' αὐτὸ· πῶς δὲν ἐδούλευα κ' ἐγὼ ὡσὰν τ' ἄλλα τὰ παιδιά. Ὁ καθένας τὸ συμφέρο του. Εἶχα καὶ τὴν κόρη μου, νὰ καταλάβῃς· πλότρα ἦταν εἰς τὸν ποταμό. Κἄτι καψοκέρδιζε κ' ἐκείνη· εἶπε πῶς ἐπερνούσαμε. Τί δαίμονα τραβοῦσε κ' ἐκείνη μὴν ἐρωτᾷς! Ἔλη τὴν ἡμέρα μέσα εἰς τὰ νερὰ, ὡς ἐδῶ πάνω, μὲ συγχώρεσι, εἰς τὴν βροχὴ καὶ εἰς τὸν πάγο, καὶ ὁ ἀέρας νὰ σοῦ ξυρίζῃ τὸ πρόσωπο. Παγωμένα καὶ ἂν ἦναι τὰ νερὰ, τὰ ἔβιο, πρέπει νὰ πλύνῃ· ἀλλέως χάνει τ' ἀθεντικά. Μουσκεῖβ τὰ βοῦχά σου· βλασφήμα τα! ξεύρεις τί ἔχει νὰ εἴπῃ; περνᾷ ἐκεῖνο τὸ νερὸ ὡς τὸ κόκκαλο. Εἶναι κἄποιο μέρος ὅπου ἔρχεται τὸ νερὸ ἀπὸ βρύσες εἰς τὴν ἀράδα πολλαῖς, καὶ ἔχει γούρνες, καὶ βὲν στέκεσαι εἰς τὰ νερὰ μέσα· ὅμως κ' ἐκεῖ, Θέ μου νὰ φυλάγῃς! Ἤρχουνταν εἰς τὸ σπῆτι βράδυ, ἐπτὰ ἡ ὥρα, κ' εὐθὺς τὴν ἔπιαρνε ὁ ὕπνος, ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὴν κούρασι. Τὴν ἔθερνε καὶ ὁ ἄνδρας της, ξύλο! Θέ μου νὰ φυλάγῃς! βλαστήμα τα! Ἀπέθανε βὲ καὶ ὅλα ἡ συγχωρημένη . . . Μὴν εἰπῇς πῶς τὴν χαρήκαμεν αὐτὴ τὴν ζωή. Καλὴ, ἡ δυστυχημένη· ἕνα μάλαμμα ἤσυχη· ἤρχουντεν ἀπόκριαις, καὶ οὔτε εἰς χορὸ πάγκιαι, οὔτε τίποτε. Αἱ ἄλλαις, γύρις ἀν ἐλούθενες. Μία ὕστερη κυριακὴ τῆς ἀποκριᾶς θυμοῦμαι· ξεφάντωνεν ὅλος ὁ κόσμος· αὐτὴ πλάγιασεν εἰς ταῖς ὀκτὼ ἡ ὥρα· νὰ ξυπνήσῃ τὴν αὐγὴ, εἰς τὴν δουλειά της. Ἂν σᾶς λέγω ἄλλο ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι, ἐρωτᾶτε καὶ μαθαίνετε. Ἀγκαλὰ, ἄμε κάθου γύρευε, μέσα εἰς τὰ Πάρισια. Ποιὸς ἔχασε τὸ γαϊδοῦρί του, μὲ συγχώρεσι, νὰ γνωρίζῃ τὸν γέρο Γιαστούρα! Ὅμως σᾶς εἶπα· ὁ κὺρ Βαρλούπης μάστορής μου· ἀπ' αὐτὸν κυττάξετε. Αὐτὸ ξεύρω ἄλλο ἀπ' αὐτὸ, ἐμένα τί μὲ θέλουν, δὲν ξεύρω τίποτε.

Ὁ κατηγορούμενος ἐσώπησε, καὶ ἔμεινεν ὄρθιος. Εἶπε δὲ ὅλα ταῦτα τὰ πράγματα ἀρέλως μὲν, ἀλλὰ μὲ φωνὴν γεγωνυίαν, ὁρμητικὴν, βραγχώδη καὶ τραχεῖαν. Συνέξη καὶ διακοπῇ μεταξὺ λόγων καὶ νὰ χαιρετήσῃ τινὰ τῶν τοῦ πλήθους. Τόσον ἀγῶνα κατέβαλλεν εἰς τινας διαβεβαιώσεις του, ὥστε ἔκαμνεν ὡς ὁ ξυλοκόψιστης, ὅταν καταβιβάζῃ τὸν πέλεκυν. Ἀφοῦ ἔπαυσε τὸν λόγον, ὅλον τὸ ἀκροατήριον ἔβαλε τρανοὺς γέλωτας· παρατήρησε δὲ τότε τὸ γελῶν δημόσιον, καὶ μὴ ἐνοῶν τὴν αἰτίαν, ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ αὐτός. Πράγμα ἀπαίσιον!

Ὁ πρόεδρος, ἀνὴρ φρόνιμος καὶ φιλάνθρωπος, ἔλαβε τὸν λόγον. Ἀνέμνησεν εἰς τοὺς Ἐνόρκους, ὅτι «ὁ ὁνόμματι Βαρλούπης, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ὁ κατηγορούμενος, ὅτι εἰρχάσθη ποτὲ, εἶχε χρεωκοπήσει ἀκολούθως, καὶ ζητηθεὶς, δὲν εὑρέθη.» Στραφεὶς δ' ἔπειτα πρὸς τὸν κατηγορούμενον, τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ προσέξῃ εἰς ὅ,τι ἐμέλλε νὰ τὸν εἴπῃ, καὶ ἐπρόσθεσε. — Εὑρίσκεσαι εἰς μίαν περίστασιν, ὅπου εἶναι χρεία νὰ συλλογισθῇς καλά. Εἶσαι ὑπὸ τὸ βάρος ὑπονοιῶν πολὺ σπουδαίων, καὶ ἐκανὼν νὰ ἔχουν συνεπείας φοβεράς. Διὰ τὸ καλὸν σου λοιπὸν σὲ λέγω, τελευταίαν φορὰν, νὰ ἐξηγηθῇς καθαρὰ ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ δύο πράγματα· Πρῶτον, ἀνέβης, καὶ ἢ ὄχι, εἰς τὸν τοῖχον ἐκείνον, ἔσπασες τὸ κλωνάρι τοῦ δένδρου καὶ ἔκλεψες τὰ μῆλα; μὲ ἄλλους λόγους, ἔπραξες τὸ ἔγκλημα κλοπῆς δι' ἀνεβάσεως; Δεύτερον, εἶσαι, καὶ ἢ ὄχι, ὁ ἀπὸ τοῦ κατέργου ἀπολυθεὶς Γιάννης Ἀγιάννης;

Ὁ κατηγορούμενος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἄνθρωπος ὅστις ἐνόησε καλῶς, καὶ ὅστις ἐγίνωσκε τί εἶχε ν' ἀπαντήσῃ. — Πρῶτα καὶ ἀρχὴ . . . εἶπεν ἔπειτα δὲ εἶδε τὸν σκοῦφόν του, εἶδε τὴν ὀροφὴν, καὶ ἐσώπησε.

— Κατηγορούμενε, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ εἰσαγγελεὺς μὲ αὐστηρότητα· πρόσεξε καλὰ· δὲν ἀποκρίνεσαι εἰς ὅσα σ' ἐρωτοῦν. Ἡ ἀμηχανία σου σὲ καταβικάζει. Εἶναι φανερὸν ὅτι δὲν ὀνομάζεσαι Γιαστούρας, ὅτι εἶσαι ὁ Γιάννης Ἀγιάννης ἐκείνος τοῦ κατέργου, ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐκρύπτεσο ὑπὸ τὸ ἐπίθετον τῆς μητρός σου, Γιάννης Στούρας ὀνομαζόμενος, ὅτι ὑπῆγες εἰς τὴν Ὠβέρνην, ὅτι ἐγεννήθης εἰς τὰς Φαβερόλλας, ὅπου ἤσουν κλεδυτής. Εἶναι ἀναντίῤῥητον ὅτι σὺ εἶσαι ὅστις ἀνέβης εἰς τὸν τοῖχον ἐκεῖνον καὶ ἔκλεψες τὰ μῆλα. Οἱ κύριοι δικαστὰι μέλλουν ν' ἀποφανθοῦν.

Ὁ κατηγορούμενος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἶχε καθήσει ἐκ νέου· ὅταν δὲ ὁ εἰσαγγελεὺς ἐσώπησεν, αὐτὸς ἀνωρθώθη ἀμέσως καὶ ἀνέκραξεν — Ἠ αὐθεντιά σου εἶσαι κακὸς, πολὺ κακός! Αὐτὸ ἦταν ὁποῦ ἤθελα νὰ εἰπῶ προτήτερα, καὶ δὲν τὸ εὕρισκα. Δὲν ἔκλεψα τίποτε ἐγὼ· ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ ἔρχουνται ἡμέραις καὶ δὲν ἔχω τί νὰ φάγω. Ἠρχόμουν ἀπὸ τὸ χωριὸ, ἐπερνοῦσα τοὺς κάμπους, ὕστερον ἀπὸ μία ῥαγδαία βροχὴ, ἕνα κατακλυσμὸ, ὅπου εἶδες τὴν ἐξοχὴ καὶ εἶχε γίνει κατακίτρινη· καὶ ἂν θέλῃς καὶ τὸ ἄλλο νὰ σοῦ εἰπῶ, οἱ βάλτοι εἶχαν ξεχειλίσει, καὶ μόνον εἰς τὰ πλάγια τοῦ δρόμου ἔβλεπες τὸ χορτάρι καὶ ἔβγανε τὴν κορυφή του μέσ' ἀπὸ τὸν ἄμμο. Ἤρα ἐκεῖ χάμου ἕνα κλωνάρι· σπαμένο ἦταν ἀπὸ τὸ δένδρο, καὶ εἶχε μῆλα ἐπάνω του· τὸ πῆρα, ὁποῦ καλήτερα νὰ μ' ἔπιαρνε ὁ διάπονος! ἔσκυψα καὶ τὸ πῆρα ἀπὸ χάμου. Ποῦ νὰ ξεύρω τὸ κ

ἦλθον κατ' αὐτὰς ἀπαίσιοι εἰδήσεις, τὰ μέγιστα λυπήσασαι τοὺς κατοίκους τῆς Σερβίας. Μόλις ἐμάθομεν ὅτι οἱ Μαυροβουνιῶται ἠττήθησαν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ῥιέκα, (ἂν καὶ ἡ ἀγγελία αὕτη ἐλέχθη εἰς τρόπον ὥστε ἐφαίνετο ἀντιφάσκουσα πρὸς τὰ ἐπίσημα τηλεγραφήματα τοῦ Ὀμὲρ πασσᾶ) καὶ ἰδοὺ ἀνηγγέλθη ἡ ἧττα καὶ ἡ σύλληψις τοῦ Γαριβάλδη, τραυματισθέντος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θέσις τῶν Μαυροβουνιωτῶν εἶναι σήμερον κρισιμωτάτη (χθὲς ἀνηγγέλθη τηλεγραφικῶς εἰς τὸν ἡγεμόνα Μιχαὴλ, ὅτι ἡλώθη ἡ Κετίγνη καὶ ὅτι συνελήφθη ὁ Μίρκος)· ἐπειδὴ ἡ Ῥωσσία ἀφοπλίζει μέρος τοῦ στρατοῦ της· ἐπειδὴ τέλος δὲν δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν πολὺ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὥφελε συνεπεία τούτων ὅλων τῶν περιστάσεων νὰ πληθυνθῇ κατ' αὐτὰς ὁ ἀριθμὸς τῶν γνωμοδοτούντων, ὅτι ἄλλη ὁδὸς σωτηρίας δὲν μένει εἰς τὴν Σερβίαν, ἢ τὸ νὰ διαπράξῃ ὅσον τάχιστα εἰρήνην μετὰ τῆς Πύλης.

Σήμερον τὸ πρωὶ ἀφίχθησαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ταχυδρόμοι μ' ἐπιστολὰς προς τὸν ὀθωμανὸν διοικητὴν τοῦ φρουρίου καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἡμῶν. Παρετηρήθη δὲ κατ' αὐτὰς, ὅτι μεταξὺ τοῦ ὀθωμανοῦ φρουράρχου καὶ τοῦ ὑπουργείου ἔλαβον χώραν συνεχεῖς συνδιαλέξεις, πράγμα ἀσύνηθες καὶ σχεδὸν ἀδύνατον πρὸ μικροῦ ἔτι, ἐπὶ τῆς διαμονῆς τοῦ Ἀχμὲτ Βεφὶκ ἐφέντη ἐν τῷ φρουρίῳ. Περὶ τίνος ἐγένετο λόγος ἀγνοοῦμεν· ἀλλ' ᾤδεται ὅτι οἱ Τοῦρκοι θὰ καθέξωσι πάλιν τὰς πύλας τῆς πόλεως.

Κατ' ἄλλην τινὰ φήμην, ὁ ἡγεμὼν ἐπροτίθετο ν' ἀπευθύνῃ πρόσκλησιν πρὸς τὸν λαὸν, ἤτοι νὰ συγκαλέσῃ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τὴν (8)20 σεπτεμβρίου· ἀλλ' αὕτη ἡ εἴδησις σήμερον πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἢ ὡς πρόωρος, ἢ ὡς βραδεῖα πάνυ.

Εἰς τὴν « Βυζαντίδα » γράφουσιν ἐκ Βελιγραδίου.

Ἐπιβάται ἐλθόντες διὰ τοῦ Αὐστριακοῦ, διηγοῦνται, ὅτι ἡ ὀθωμανικὴ ἀρχὴ συνέλαβεν εἰς Σουλινὰ ἓν πλοῖον ὑπὸ ἰονικὴν σημαίαν, ἐντὸς, τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο ἀρκετοὶ ἕλληνες, μεταβαίνοντες εἰς Σερβίαν ἵνα ὑπηρετήσωσιν ὡς ἐθελονταί. Μολονότι δὲ ὅλοι ἔφερον τὰ τακτικὰ αὐτῶν διαβατήρια, δὲν τοῖς ἐπετράπη ὅμως ἡ τοῦ ποταμοῦ ἀνάβασις, καὶ τους ἐξαπέστειλον αὐτόθι, εἰδοποιήσαντες περὶ τούτου τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεώς σας. Ὁ πλοίαρχος διεμαρτυρήθη εἰς τὸν ἐν Σουλινᾷ ἄγγλον ὑποπρόξενον, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσεν.

ΑΥΣΤΡΙΑ.

Ἡ Αὐστρία ἐνασχολεῖται πρὸ καιροῦ εἰς κατασκευὴν νέων πυροβόλων αὐλακωτῶν, εἰς τὰ ὁποῖα γίνεται χρῆσις βάμβακος χημικῶς παρεσκευασμένου, ἀντὶ πυρίτιδος. Λέγεται ὅτι ἐντὸς τοῦ ἔτους θὰ διανεμηθῶσιν ἐν τῷ στρατῷ 30 κανονοστοιχίαι ἐκ τοιούτων πυροβόλων, ἐκτὸς τῶν διανεμηθεισῶν ἤδη. Βαθμηδὸν δὲ τὰ νέα ταῦτα κανόνια ἀντικαθιστῶσι τὰ τῆς πυρίτιδος. Τὰ πλεονεκτήματα τῶν νέων τούτων πυροβόλων εἶναι, ὅτι αἱ βολαί των ἐξέρχονται ὁμοιότεραι καὶ ἑπομένως εὐστοχώτεραι· τὸ πυροβόλον δὲν τρίβεται τόσον, οὐδ' ὀπισθοχωρεῖ ὅσον τὰ τῆς πυρίτιδος· ἀφίνει ὀλίγιστον καπνόν· εἶναι ἐλαφρότερον, καὶ τὸ δι' αὐτὸ ἀπαιτούμενον ὑλικὸν κατέχει ὀλιγώτερον τόπον εἰς τὰς ἀποθήκας.

Ἡ Α. Ε. ὁ ἐν Βιέννῃ πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος βαρὼν Σίνας, εἰς ἔνδειξιν ἀγαλλιάσεως διὰ τὴν ἀνάῤῥωσιν τῆς Α. Μ. τῆς Αὐτοκρατορίσσης τῆς Αὐστρίας, προσέφερε 5000 φιορινίων, ἵνα ἡ Αὐτῆς Α. Μ. διαθέσῃ ταῦτα ὑπὲρ τῶν ἐνδεῶν.

ΙΤΑΛΙΑ.

Μέχρι τοῦδε ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις δὲν ἐδημοσίευσεν ἐπίσημόν τινα ἔκθεσιν περὶ τῆς μάχης τοῦ Ἀσπρομόντε. Ἐν ἐλλείψει αὐτῆς, καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ἐπιστολήν τινα γαριβαλδιανοῦ ἀξιωματικοῦ γράφοντος πρὸς τὸν πατέρα τυ, ἐρανιζόμενοι αὐτὴν ἐκ τοῦ Κινήματος.

Ἐκ τοῦ « Δουκὸς τῆς Γενούης, » (19)31 αὐγ.

Ὁ Γαριβάλδης ἐτραυματίσθη εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ὑπὸ σφαίρας ἐλαφρῶς μόνον ἀψαμένης τῆς σαρκός. Τὸ ἕτερον τραῦμα, εἰς τὸν κορπὸν τοῦ δεξιοῦ ποδὸς, εἶναι βαθύτερον καὶ σοβαρώτερον.

Φαίνεται ὅτι εὐτυχῶς δὲν συνετρίβησαν τὸ ὀστᾶ. Τὰ ἀδιάκοπα ἐκ ψυχροῦ ὕδατος ἐπιβρέγματα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔκαμα κατὰ τὰς πρώτας ὥρας, λίαν ὠφέλησαν, καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ὑπάρχει κάταγμα. Ἐν τούτοις δὲν κατορθώθη ἡ ἐξαγωγὴ τῆς σφαίρας.

Ὅταν ὁ στρατηγὸς ἔλαβε τὸ ἀπαίσιον τραῦμα, διήρχετο κατὰ μέτωπον τοῦ στρατοῦ του, ἐκτὸς τῆς πρώτης γραμμῆς, προστάττων νὰ μὴ πυροβολήσωμεν. Εἶδον ὅτι ἐλαφρὸς τις σπασμὸς διῆλθε δί' ὅλου του τοῦ σώματος. Ἔκαμεν ἀκόμη δύο ἢ τρία βήματα . . . ἔπειτα ἤρχισε νὰ λυγίζῃ. Ἐτρέξαμεν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν μετεφέραμεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω ὁποῖον ὑψηλὸν δρᾶμα παρεστάθη εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον! Ὁ τετραυματισμένος λέων, ἀναλγητος πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰς ὀδύνας, ὑπῆρξε μέγας ἐκ περιῤῥονήσεως καὶ ὑπερηφάνου ὀργῆς. Ἀφαιρῶν τὸν πῖλον ἐκραύγαζε· Ζήτω ἡ Ἰταλία! Ζήτω ἡ Ἰταλία! καὶ ἡ κραυγὴ ἐκείνη ἦτον εὔηχος, βαθεῖα, κραυγὴ Τιτάνος ἐξερχομένη ἐκ τῆς καρδίας.

Εἶχεν ἐστηριγμένον τὸν πόδα του ἐπὶ τοῦ γόνατός μου, καὶ ὅταν ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τοὺς ἐπελθόντας πολεμίους, καὶ ἐκραύγαζε καὶ παρετήρει τὸν χάρτην, καὶ ἐζήτει τοὺς ἰδικούς του, ἠσθανόμην φρίσσοντα τὰ μέλη του, καὶ τὸν ἱκέτευον δεικνύων τὸ τραῦμα, νὰ φεισθῇ τῆς ζωῆς του.

Κατεσκευάσαμεν ὅπως ἠδυνήθημεν ἐν φορείῳ, καὶ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, δύοντος τοῦ ἡλίου, ἤρξατο νὰ βαδίζῃ ἡ θλιβερὰ προπομπεία ἀπὸ τῆς πεδιάδος τοῦ Ἀσπρομόντε πρὸς τὴν καλύβην βοσκοῦ τινος, γνωστοῦ μοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1860. Ἐφθάσαμεν ἐκεῖ τὴν νύκτα· τὴν δ' ἑπαύριον ἐπανελάβομεν τὴν πορείαν πρὸς τὴν Σκύλλαν, διερχόμενοι δ' ἀποκρήμνων ἀτραπῶν ἐν μέσῳ ἀνυποφόρου καύσωνος.

Μόλις ἀφιχθέντες εἰς Σκύλλαν, ἐπεβιβάσθημεν εἰς δύο πλοῖα. Ἐγὼ εἶχον τὴν τύχην νὰ εἶμαι ἐκ τῶν δέκα αἰχμαλώτων τῶν συνοδευσάντων τὸν στρατηγόν. Ποῦ ὑπάγομεν; Οὐδεὶς γινώσκει. Περιμένονται ὁδηγίαι ἐκ Τουρίνου.

Ἂν ἔβλεπες τὴν εἴσοδον τοῦ Γαριβάλδη εἰς τὴν φρεγάτα, θὰ ἐκινεῖσο εἰς θαυμασμόν. Ἀνεβιβάσθη μετὰ τοῦ φορείου του ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Εἶχε τὸ σῶμα ἐκτὸς αὐτοῦ κατὸ ἥμισυ, τὸ μέτωπον γαλήνιον, καὶ μὲ τὸν γοητευτικὸν ἐκείνον ὀφθαλμὸν ὡμίλει πρὸς τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς, εἰς τὴν ἀγαπητήν του διάλεκτον τῆς Γενούης, δίδων αὐτοῖς ὁ ἴδιος συμβουλὰς περὶ τῆς ἀνόδου του. Ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἦτο ζωγραφικὴ καὶ μεγαλοπρεπής, καὶ ἡμεῖς, καί τοι ἐθλιβόμεθα βλέποντες αὐτὸν τετρωμένον, ἠσθανομεθα δλην αὐτῆς τὴν γοητείαν.

Εἰς ἐμὲ πάντα ταῦτα φαίνονται ὄνειρον. Δὲν δύναμαι νὰ πεισθῶ ὅτι ὁ στρατηγὸς εἶναι μεθ' ἡμῶν, ὅτι ὁ λέων ἑκατὸν μαχῶν κεῖται ἐκεῖ καὶ δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὸν πόδα!...

Περὶ τοὺς τριάκοντα βουλευτὰ, ἐκπλαγέντες ἐπὶ τῇ συλλήψει τόσων συναδέλφων των καὶ μὴ δυνάμενοι, ἀργοῦντος ἤδη τοῦ κοινοβουλίου, νὰ ἀπευθύνωσι παρατηρήσεις εἰς τὴν κυβέρνησιν, ἔπεμψαν πρὸς τὸν πρόεδρον αὐτῶν τὴν ἑπομένην ἐπιστολήν·

Μετὰ τὴν σύλληψιν τῶν βουλευτῶν Φαβρίνη καὶ Μορδίνη, διεθρυλλήθησαν καὶ ἕτεραι συλλήψεις, ὡς γενόμεναι ἢ διαταχθεῖσαι. Ἐφημερίδες μάλιστά τινες τῆς Νεαπόλεως ἀναγγέλλουσιν ὅτι οἱ δύο πρῶτοι θὰ δικασθῶσι πιθανῶς ὑπὸ στρατοδικείου.

Οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἐκπλαγέντες θλιβερῶς ἐπὶ τοῖς ἀκούσμασι τούτοις καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῇ σιγῇ τοῦ ὑπουργείου, ὅπερ, ἐνῷ ἡ κοινὴ γνώμη ἀνησυχεῖ φοβουμένη μὴ γίνῃ παράβασις τοῦ πρὸς τὸ συνταγματικὸν ἀπαραβίαστον των βουλευτῶν σεβασμοῦ, σιωπᾷ καὶ δὲν γνωστοποιεῖ ποῖαι εἶναι αἱ ἔνοχοι πράξεις, δι' ἃς καταδιώκονται συλληφθέντες ἐπ' αὐτοφώρῳ οἱ ἀντιπρόσωποι οὗτοι τοῦ ἔθνους, νομίζομεν ὅτι ἐκπληροῦμεν χρέος κοινὸν, ἀπευθυνόμενοι, ἄνευ διακρίσεως κόμματος πολιτικοῦ, πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς βουλῆς, καὶ ἱκετεύοντες αὐτὸν ὅπως, κηδόμενος τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ἐγγυήσεων τοῦ Σώματος, γράψῃ πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τῆς δικαιοσύνης, ζητῶν παρ' αὐτῶν ἀκριβεῖς διασαφήσεις περὶ γεγονότων τηλικαύτης σπουδαιότητος.

Ἅμα μαθὼν ὁ στρατηγὸς Λαμάρμορας τὴν ἧτταν τοῦ Γαριβάλδη, ἐγνωοποίησε τὸ μέγα γεγονὸς εἰς τὸν ἄγγλον καὶ τὸν γάλλον ναύαρχον, ὅστις ἀπήντησεν ἐγγράφως συγχαίρων αὐτόν. Ἔπεμψε δὲ παραχρῆμα καὶ πρὸς τὸν συνταγματάρχην Παλλαβιτσίνον τὸ ἑπόμενον τηλεγράφημα· « Σὲ συγχαίρω ἀπὸ καρδίας, ἀγαπητὲ Παλλαβιτσῖνε, διότι ἠδυνήθης διὰ μιᾶς νὰ περάνῃς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, καὶ σφίγγω τὴν χεῖρα τῶν ὑποδεεστέρων σου. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔμαθον ὅτι εἶσαι ἐντεῦθεν τοῦ Φάρου, ἤμην ἥσυχος, διότι ἐγίνωσκον τί εἶσαι ἱκανὸς νὰ πράξῃς. Μὴ ἀμφίβαλλε ὅτι ἡ πατρὶς, ὁ στρατὸς καὶ ἡ κυβέρνησις ἔσονται σοι εὐγνώμονες. »

Ὁ Καρδινάλιος Ἀντωνέλλης ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ἐγκύκλιον πρὸς τὰς ξένας δυνάμεις, διαμαρτυρόμενος κατὰ τῆς ὑπὸ τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως διαταχθείσης πωλήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων. Οἱ ἀγορασταὶ ἀπειλοῦνται διὰ θρησκευτικῶν ἐπιτιμίων, καὶ εἰδοποιοῦνται ὅτι ἡ Ἁγία Ἕδρα θεωρεῖ τὰ δικαιώματα ἑαυτῆς ἀπαράγραπτα. Καὶ τὸ ἔγγραφον τοῦτο διακρίνεται διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ ὕφους καὶ τὸ ὑβριστικὸν τῶν ἐκφράσεων, ὅπερ φαίνεται ὅτι εἶναι σήμερον τὸ μόνον εἶδος τῆς ῥητορικῆς, τὸ καλλιεργούμενον ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Κικέρωνος.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ.

Τῇ 21/2 ἱσταμένου ἐτελέσθη ἐν Αὐγούστῃ τῆς Γερμανίας ἑορτὴ ὑπὸ πλείστων τῶν ἀρχαίων μαθητῶν τοῦ αὐτόσε καθιδρυμένου γυμνασίου. Διαρκοῦντος τοῦ συμποσίου, ὁ πρόεδρος ἀνεγνωσεν ἐπιστολὴν πεμφθεῖσαν πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος, φοιτήσαντος εἰς τὴν εἰρημένην σχολὴν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1821/1823. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην συνόδευον 100 φιάλαι καμπανίτου οἴνου καὶ 5000 φράγκα, ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως. Ὁ ἀρχαῖος μαθητὴς τοῦ γερμανικοῦ γυμνασίου ἔγραφε τὰ ἑπόμενα·

Κύριε πρόεδρε!

Μετ' ἀγαλλιάσεως ἤκουσα τὴν συνέλευσιν τῶν ἀρχαίων μαθητῶν τοῦ γυμνασίου Αὐγούστης, θελησάντων νὰ πανηγυρίσωσι διὰ συμποσίου τὴν ἀνάμνησιν τῶν σχολαστικῶν ἐτῶν, καθ' ἃ συνεβίωσαν, καὶ ἐπιθυμῶ, ὡς συμμαθητὴς καὶ ἐγὼ τοῦ καιροῦ ἐκείνου, νὰ μεθέξω τῆς ἑορτῆς, τοὐλάχιστον διὰ τῆς διανοίας. Οὐδέποτε ἐλησμόνησα τὰ ἔτη ἐκεῖνα ἐν διῆλθον ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου ἡ μήτηρ μου εὗρε τόσον εὐγενῆ φιλοξενίαν, καὶ ἐγὼ τὰ πρῶτα εὐεργετήματα τῆς ἐκπαιδεύσεως. Διὰ τῆς ἐξορίας ἀποκτᾶται θλιβερὰ, ἀλλ' ὠφέλιμος πεῖρα. Μανθάνει τις δι' αὐτῆς νὰ γινώσκῃ κάλλιον τοὺς ἑένους λαοὺς, καὶ νὰ ἐκτιμᾷ ἀπροκαταλήπτως τὰς καλὰς ἰδιότητας καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, καὶ ἂν εὐτυχήσῃ κατόπιν νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος, διατηρεῖ γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τῶν τόπων ἐκείνων, διῆλθον τὰ ἔτη τῆς ἔνθα νεότητος. αἴσθημα ἀκμάζον καὶ ἐναντίον τῆς ἡλικίας καὶ τῆς πολιτικῆς. Ἡ συνέλευσις αὕτη μοὶ παρέχει ἀφορμὴν πρὸς ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων μου τούτων. Δέξασθε αὐτὰ ὡς τεκμήριον τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς ὑπολήψεως μεθ' ἧς εἰμὶ ὁ ὑμετερος -- Ναπολέων.

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΗΓΕΜΟΝΙΑΙ.

Ἡ μέθη τῶν ἐξοπλισμῶν ἐκ τῆς Σερβίας μετεδόθη καὶ εἰς τὰς Παραδουναβίους Ἡγεμονίας. Κατὰ τὰς ἀφηγήσεις ὁδοιπόρων καὶ ἰδιωτικῶν ἐπιστολῶν, ἡ ῥωμυνικὴ κυβέρνησις διέταξε καὶ καταληφθῇ στρατιωτικῶς ἡ παρὰ τὸν Δούναβιν γραμμὴ ἀπὸ τοῦ Γιουργέβου. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐν τῇ μικρᾷ Βλαχίᾳ, παρὰ τὸ Καλαφάτιον καὶ τὴν Ὄρσοβαν, συγκεντροῦται σῶμα στρατιωτικὸν ἐκ δεκακισχιλίων ἀνδρῶν.

ΤΟΥΡΚΙΑ.

Τὴν (17)19, ὁ Σουλτάνος προσέφερε πρόγευμα εἰς τοὺς ἰταλοὺς πρίγκηπας Ὑμβερτον καὶ Ἀμεδαῖον ἐν τῷ παλατίῳ του τῷ κατὰ τὸν Κεράτειον μυχόν.

Οἱ πρωταίτιοι τῶν Ὀθωμανῶν οἵτινες ἐπυρπόλησαν τὸ ἐν Προύσσῃ μεταξουργεῖον συνελήφθησαν, καὶ ἐτάχθησαν εἰς τρεῖς κτηγορίας διαφόρους 12 ἐξ αὐτῶν, ὡς καλέσαντες τὸν ὀθωμανικὸν ὄχλον εἰς ἓν τέμενος, καὶ διεγείραντες αὐτὸν εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην· 11, ὡς συμπράξαντες κυρίως εἰς τὴν διέγερσιν· 9, ὡς ἐπιβαλόντες χεῖρα καταστρεπτικὴν ἐπὶ τοῦ μεταξουργείου.

τὸν πρόεδρον. — Κύριε πρόεδρε, ἐνώπιον τῶν συγκεχυμένων μὲν ἀλλ' ἐπιτηδειοτάτων ἀρνήσεων τοῦ κατηγορουμένου, ὅστις προσπαθεῖ νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν ὡς εὐήθη, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ, εὐαρεστήθητε μετὰ τῶν κυρίων δικαστῶν, ἵνα καλέσητε ἐκ νέου ἐνταῦθα τοὺς καταδίκους Πρεβετᾶν, Ψαθομάναν καὶ Βρωμοσπιτάκην, ὡς καὶ τὸν ἀστυνομικὸν ἐπιτηρητὴν Ἰαβέρην, καὶ ἐρωτήσητε αὐτοὺς διὰ τελευταίαν φορὰν περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ κατηγορουμένου μὲ τὸν Γιάννην Ἀγιάννην.

— Ὁ ἀστυνομικὸς τοποτηρητὴς Ἰαβέρης, εἶπεν ὁ πρόεδρος, καλούμενος ὑπὸ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας του, ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης, εὐθὺς μετὰ τὴν κατάθεσίν του, λαβὼν παρ' ἡμῶν αὐτὸν τὴν ἄδειαν, τὴν ὁποίαν τὸν ἐδώσαμεν μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ κυρίου εἰσαγγελέως καὶ τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ κατηγορουμένου.

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεύς. Ἐν ἀπουσίᾳ λοιπὸν τοῦ μάρτυρος Ἰαβέρη, ὀφείλω ν' ἀκμνήσω εἰς τοὺς κυρίους Ἐνόρκους, ὅ,τι εἶπεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐνταῦθα πρὸ ὀλίγων ὡρῶν. Ἰδοὺ τί κατέθεσε. — « Γνωρίζω κάλλιστα τὸν κατηγορούμενον. Αὐτὸς ὀνομάζεται Γιαστούρας· εἶναι ὁ ποτὲ κατάδικος ἐν τῷ κατέργῳ Γιάννης Ἀγιάννης, ἄνθρωπος λίαν κακὸς καὶ λίαν ἐπίφοβος. Ὅταν, ληξάσης τῆς ποινῆς του, τὸν ἀπέλυσαν, ἐρωβοῦντο ὅτι ἐμελλεν ἀκόμη νὰ τραπῇ εἰς ἐγκλήματα. Ἔμεινεν εἰς τὸ κάτεργον δεκαεννέα ἔτη διὰ κλοπήν. Ἀπεπειράθη πεντάκις ἢ ἑξάκις νὰ δραπετεύσῃ. Ἐκτὸς τῆς κλοπῆς ἐπὶ τοῦ παιδίου τῆς Σαβοΐας, καὶ τῆς τελευταίας, ἔγω ἐπ' αὐτοῦ ὑποψίας καὶ διὰ μίαν ἄλλην κλοπὴν, πρᾳχθεῖσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπισκόπου Δ... Τὸν εἶδα πολλάκις, ὅταν ἤμην εἰς ὑπηρεσίαν ἐντὸς τοῦ κατέργου τῆς Τουλῶνος. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὸν γνωρίζω κάλλιστα. »

Μετὰ τοῦτο, εἰσήχθη ὁ Πρεβετᾶς, ἄνθρωπος ἕως ἑξηκοντούτης, ἀλλὰ παιπονήρου μορφῆς.

— Πρεβετᾶ, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ πρόεδρος, ὑπέστης καταδίκην ἀτιμωτικὴν καὶ δὲν σὲ πίπτει ὅρκος.

Ὁ Πρεβετᾶς ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

-- Ἀλλ' ὅμως, ἐξηκριβώθησαν ὁ πρόεδρος, καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἐξηχρείωσεν ὁ νόμος, δύναται νὰ ὑπολίπεται αἴσθημα τιμῆς καὶ δικαιοσύνης, ὁπόταν ἐπιτρέπῃ τὸ θεῖον ἔλεος. -- Σήκω ὄρθιος, κατηγορούμενε. -- Πρεβετᾶ, ἰδὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· σκέψου καλῶς καὶ εἰπέ μας ἐν συνειδήσει, πρόντι τὸν ἀναγνωρίζεις ὡς τὸν Γιάννην Ἀγιάννην ἐκεῖνον, μὲ τὸν ὁποῖον εὑρίσκεσο εἰς τὸ κάτεργον τῆς Τουλῶνος;

Ὁ Πρεβετᾶς ἠτένισε πρὸς τὸν κατηγορούμενον, ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τοὺς δικαστὰς, -- Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, εἶπε. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ Γιάννης Ἀγιάννης, ὅστις ἐμβήκεν εἰς τὸ κάτεργον τῆς Τουλῶνος εἰς τὰ 1796 καὶ ἐβγῆκεν εἰς τὰ 1815. Ἐγὼ ἐβγήκα ἕνα χρόνον ὑστερώτερα. Τώρα ὁμοιάζει ὡσὰν παλαιὸς· φαίνεται πὼς οἱ χρόνοι τὸν ἐπαλάβωσαν· εἰς τὸ κάτεργον ἦταν παμπόνηρος. Τὸν ἀναγνωρίζω· εἶναι αὐτὸς ὅλος καὶ ὅλος.

—Ὕπαγε κάθησε, εἶπεν ὁ πρόεδρος. Κατηγορούμενε, μεῖνε ὄρθιος.

Εἰσήχθη ὁ Βρωμοσπιτάκης, κατάδικος εἰς τὸ κατεργον διὰ βίου, ὡς ἐφαίνετο καὶ ἐκ τῆς κοκκινῆς καζάκας καὶ τοῦ πρασίνου σκούφου του. Ἐξεμέτρει δὲ οὗτος τὴν ποινήν του ἐν τῷ κατέργῳ τῆς Τουλῶνος, ὁπόθεν ἐξέχυθη διὰ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν. Ἦτον μικρὸς τὸ ἀνθρωπος ἕως πεντηκοντούτης, ζωηρὸς, πλήρης ῥυθμοῦ, ἰσχυνὸς, κίτρινος, κίναιδος, εἰς μὲν τὸ ὅλον τοῦ ὁποίου ἐπεπόλαζε νοσηρὰ τις ἀδυναμία, εἰς δὲ τὸ βλέμμα δύναμίς τις ἀπερίγραπτος. Οἱ ἐν τῷ κατέργῳ συνέταιροί του τὸν ἐπωνόμαζον Θεομπάκτην.

Ὁ πρόεδρος ἀπηύθυνε καὶ πρὸς τοῦτον σχεδὸν τὰ αὐτὰ ἃ εἶχεν ἀπευθύνει καὶ πρὸς τὸν Πρεβετᾶν.

Ὁ Βρωμοσπιτάκης ἐκάγχασε. -- Ἂν τὸν γνωρίζω λέγει! πέντε χρόνους ἤμασταν δεμένοι καὶ οἱ δυὸ μὲ τὴν ἴδια τὴν ἁλυσίδα. Τί! δὲν σοῦ συμφέρει αὐτὸ ὁποῦ λέγω, σύντεκνε;

-- Ὕπαγε, κάθησε, εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Ὁ κλητὴρ εἰσήγαγε τὸν Ψαθομάναν, καὶ τοῦτον διὰ βίου καταδίκον, καὶ τοῦτον ἐνδεδυμένον ὡς ἦτον ὁ πρὸ αὐτοῦ, χωρὶς ἐκ τῶν Πυρηναίων, ἕνα ἄνθρωπον ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, ἀρκοῦδα, κατὰ τὸν κοινὸν λέγον. Ἦτον ποιμὴν εἰς τὰ βουνὰ, καὶ ἀπὸ ποιμένος εἶχε γίνει λῃστής. Ὁ Ψαθομάνας δὲν ἦτον ὀλιγώτερον τοῦ κατηγορουμένου ἄγριος, καὶ ἐφαίνετο ἔτι εὐηθέστερος αὐτοῦ. Ἐνὶ λόγῳ, εἷς ἐξ ἐκείνων τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἡ φύσις προσχεδιάζει θηρία, καὶ ἡ κοινωνία ἀποτελειοῖ αὐτοὺς εἰς κατεργάρηδας.

Ὁ πρόεδρος ἠρώτησε καὶ τοῦτον ὡς τοὺς ἄλλους δύο, ἐὰν ἐπέμενεν ἀδιαστάκτως λέγων, ὅτι ἐγνώριζε τὸν κατηγορούμενον. -- Ἀμ' εἴναί τος, ὁ Γιάννης Ἀγιάννης, εἶπεν ὁ Ψαθομάνας. Τὸν ἔλεγαν καὶ Κρίκη, πῶς εἶχε πολλὴ δύναμι.

Ἑκάστη ἐπιβεβαίωσις τῶν τριῶν τούτων ἀνθρώπων, εἰλικρινῶν θεωρουμένων, διήγειρεν ἐντὸς τοῦ ἀκροατηρίου ψιθυρισμοὺς, οὐδὲν καλὸν οἰωνιζόμενους ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου. Οὗτος δὲ ἦκουε τοὺς καταμαρτυροῦντας μὲ τὸ θάμβος τοῦ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν δημόσιον κατήγορον, ἦτον τὸ κυριώτερον μέσον τῆς ὑπερασπίσεώς του. Μετὰ τὴν πρώτην κατάθεσιν, οἱ πλησίον αὐτοῦ ἱστάμενοι χωροφύλακες τὸν εἶχον ἀκούσει εἰπόντα ἐντὸς τῶν ὀδόντων του, « Ὁ ἕνας. Καλά! » Μετὰ τὴν δευτέραν, εἶπεν ὀλίγον τι δυνατωτέρα, καὶ σχεδὸν ὡς νὰ ἠυχαριστήθη· « Ὁ ἄλλος. Γιά σου καὶ σύ! » Μετὰ τὴν τρίτην, ἀνέκραξε « Τὸ προκόψαμε! »

Ὁ πρόεδρος ἀπρίθυνε τὸν λόγον πρὸς αὐτόν. — Κατηγορούμενε, ἤκουσες. Τί ἔχεις νὰ εἰπῇς;

Ὁ κατηγορούμενος ἀπεκρίθη, — Ἔχω νὰ εἰπῶ, — Τὸ προκόψαμε!

Ἠγέρθη μεταξὺ τοῦ πλήθους μέγας θόρυβος. Προφανῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτον ἠφανισμένος.

— Κληθήτω, εἶπεν ὁ πρόεδρος, ἀποκαταστήσετε σιωπήν. Θὰ δώσωμεν πέρας εἰς τὴν διαδικασίαν.

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἔγινε πλησίον τοῦ προέδρου βιαία τις κίνησις, καὶ ἠκούσθη τις φωνὴ ἀνακράξασα, — Πρεβετᾶ, Βρωσπιτάκη, Ψαθομάνα! κυττάξετε πρὸς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος.

Ὅσοι ἤκουσαν τὴν φωνὴν ταύτην ἔμειναν ἔκπληκτοι· τόσον ἦτον θρηνώδης καὶ τρομερά. Τὰ ὄμματα ὅλων ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος ὁπόθεν ἀνεδόθη. Ἄνθρωπός τις, εὑρισκόμενος μεταξὺ τῶν προνομιούχων οἵτινες ἐκάθηντο ὄπισθεν τῶν δικαστῶν, εἶχεν ἐγερθῆ, εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν ἥτις ἐχώριζε τὸ κριτήριον ἀπὸ τοῦ πραιτωρίου, καὶ ἵστατο ὄρθιος ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης. Ὁ πρόεδρος, ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ Κ. Γομαριάδης, εἴκοσιν ἄλλοι ἄνθρωποι ἐκ τῶν τοῦ ἀκροατηρίου, ἀνεγνώρισαν αὐτὸν, καὶ συγχρόνως ἀνέκραξαν ὅλοι, — Ὁ κύριος Μαγδαληνῆς!

(ἀκολουθεῖ.)